

Sygn. akt II K 166/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamila Różańska

Protokolant: Ewelina Mucha

Przy udziale Prokuratora Macieja Mrozka

po rozpoznaniu dnia 28 października 2015 roku, 5 listopada 2015 roku, 3 grudnia 2015 roku

sprawy **D. J.**, s. W. i H. z d. S., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 stycznia 2015 roku w miejscowości M., gm. W., pow. (...), woj. (...), w ruchu lądowym, kierował samochodem osobowym marki O. (...), nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości z wynikami 1,35‰, 1,61‰ alkoholu we krwi, przy czym był już wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku, sygn. akt IV K 452/01 z dnia 24 czerwca 2002 roku, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a czyn popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn określony w art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego D. J. uznaje go za winnego tego, że w dniu 27 stycznia 2015 roku w miejscowości M., gm. W., pow. (...), woj. (...), w ruchu lądowym, kierował samochodem osobowym marki O. (...), nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości z wynikami 1,35‰, 1,61‰ alkoholu we krwi, przy czym był już wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-P., sygn. akt IV K 452/01 z dnia 24 czerwca 2002 roku za czyn z art. 177 § 1 i 2 kk popełniony w stanie nietrzeźwości i czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk skazuje oskarżonego na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 2 k.k w zw. z art. 43 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk. orzeka wobec oskarżonego D. J. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięć) lat,
3. podstawie art. 49 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000 (tysiąca) złotych;
4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia w całości oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 166/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 27 stycznia 2015 roku w miejscowości M. D. J. spożywał alkohol, a następnie wsiadał za kierownicę samochodu marki O. (...) o nr rej. (...). W/w mężczyzna wyjeżdżając z impetem z drogi podporządkowanej na trasę- DK (...)

stanowiąca drogę publiczną zderzył się z samochodem marki C. o nr rej. (...), który jechał w kierunku W.. Kierującym samochodem marki C. był R. W. (1), zaś pasażerem jego kolega B. S.. Po kolizji D. J. zatrzymał się i wysiadł z samochodu w celu obejrzenia uszkodzeń. Wysiadł też R. W. (1). Zauważył on od razu, iż kierowca O. (...) jest pijany. Jego zachowanie wskazywało na to, że jest pod wpływem alkoholu. Następnie D. J. powrotem wsiadł za kierownicę i zaczął wycofywać samochód pod prąd. Następnie wjechał z powrotem w boczą ulicę, z której nadjechał. Dojechał do jej końca i skręcił w prawo na swoją posesję. Widząc zachowanie D. J. R. W. (1) wezwał Policję, która po chwili zjawiała się na miejscu zdarzenia. Policjanci udali się w poszukiwaniu za sprawcą w kierunku wskazanym przez kierującego C.. Funkcjonariusze Policji kierowali się po śladach na świeżym śniegu, które doprowadziły ich do posesji przy ulicy (...) w miejscowości M.. Po wejściu na posesję przez otwartą bramę zauważyli oni w garażu samochód marki O. (...) o nr rej. (...) noszący ślady kolizji. W związku z tym, iż będący w domu D. J. nie chciał wpuścić Policji, funkcjonariusze weszli do środka przez otwarte drzwi od strony garażu. Podczas gdy policjanci weszli na górę budynku aby zatrzymać mężczyznę ten za pomocą drabiny wyszedł na dach i zeskoczył na swoją posesję. W trakcie pieszego pościgu funkcjonariusze ujęli D. J., którego poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. U mężczyzny uzyskano następujące wyniki I badanie: 0,80mg/l, II badanie: błąd pomiaru, III badanie: 0,45mg/l. Następnie mężczyzna został zabrany na miejsce zdarzenia, gdzie został on rozpoznany jako sprawca kolizji. Po przeprowadzonym badaniu na zawartość alkoholu we krwi uzyskano u D. J. wyniki: 1,35 promila oraz 1,63 promila.

Oskarżony D. J. był wcześniej karany.

D. J. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w W. z dnia 08 kwietnia 2002 roku sygn. akt IV K 452/01 za czyny z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. D. J. karę tę odbył w okresie od dnia 15 maja 2009 roku do dnia 7 października 2011 roku, kiedy został warunkowo przedterminowo zwolniony.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

wyjaśnienia oskarżonego D. J. (k. 25-26, 52-54, 81-82), zeznań świadka R. W. (1) (k. 17-18, 94-95), zeznań świadka B. S. (k.19-20), zeznań świadka M. W. (k. 35-36, 94) oraz dokumenty w postaci: protokołu użycia alkometru (k. 3), świadectwa wzorcowania (k. 5), informacji o karalności (k. 31), odpisu wyroku k. 43-45, sprawozdania z badań krwi k. 46-49, danych osobopoznawczych (k. 55).

Oskarżony D. J. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, iż w dniu 27 stycznia 2015 roku był pijany, wypił 200 g wódki i będąc w stanie nietrzeźwości spowodował kolizję z innym pojazdem. Nadmienił, że po kolizji odjechał z miejsca zdarzenia. Jak tłumaczył, nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Tego dnia pokłócił się telefonicznie z konkubiną.

Oskarżony przesłuchiwany ponownie w toku postępowania przygotowawczego, potwierdził swoje wcześniejsze wyjaśnienia, iż spowodował kolizję ze swojej winy i uciekł z miejsca zdarzenia. Dodał, również, że nie posiadał wówczas prawa jazdy.

W toku postępowania przed Sądem wyjaśnił, że nie ma wytłumaczenia na zaistniałą sytuację. Pottrzymał poprzednio złożone wyjaśnienia. Jak twierdził, tamtego dnia pił alkohol i pojechał do sklepu po kartę do telefonu, aby skontaktować się ze swoją konkubiną, która wówczas zaginęła. Zanim jednak dojechał do sklepu spowodował kolizję i został zatrzymany.

W powyższym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje.

Wydany przez Sąd wyrok został poprzedzony wnikliwą analizą całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Przeprowadzone na rozprawie dowody zostały poddane swobodnej ocenie uwzględniającej zasady logicznego myślenia, wiedzę oraz wskazania doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego D. J. nie budziły wątpliwości oraz zasługiwały na uznanie ich za wiarygodne. Są one bowiem co do zasady spójne i logiczne. Okoliczność kierowania przez oskarżonego samochodem po drodze publicznej w miejscowości M. w stanie nietrzeźwości znajdowała potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, w szczególności w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, sprawozdań z badań krwi. Zostało to także potwierdzone zeznaniami środków. B. jest podstaw by kwestionować wyjaśnienia oskarżonego.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał wyjaśnienia R. W. (1). Są one bowiem spójne, logiczne, konsekwentne. Świadek szczegółowo i rzetelnie relacjonował. Ponadto znajdują one potwierdzenie w uznanym przez Sąd za wiarygodny materiale dowodowym, w tym w wyjaśnieniach oskarżonego oraz w zeznaniach M. W.. Świadek dokładnie opisał przebieg zdarzenia oraz zachowanie oskarżonego tuż po kolizji. Zeznania świadka są pełne i jasne. B. jest jakichkolwiek powodów by podważać prawdziwość zeznań R. W. (1).

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył także zeznania świadka B. S.. Zeznania te są bowiem spójne ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz logiczne. B. S. był bezpośrednim świadkiem zdarzenia. Relacja świadka koresponduje z zeznaniami R. W. (2) i M. B. jest jakichkolwiek powodów by podważać zeznania złożone przez B. S.. Złożone przez niego zeznania są obiektywne i rzetelne.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka M. W.. Świadek jest funkcjonariuszem Policji, który wspólnie z sierż. sztab. K. W., dokonał zatrzymania oskarżonego. Zeznania świadka są spójne i logiczne, znajdują potwierdzenie w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, w szczególności protokole badania alkomatem. Sąd nie dopatrzył się żadnych przesłanek podważających wiarygodność zeznań M. W..

Dodać przy tym należy, iż Sąd w pełni dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom. Zostały one sporządzone przez powołane do tego organy w zakresie ich właściwości, a ich treść nie była przez strony kwestionowana, do czego i Sąd nie znalazł podstaw. Dokumentacja ta jest jasna i jednoznaczna. Stanowi rzetelny materiał dowodowy, na którym Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne.

Powyższy materiał dowodowy, w ocenie Sądu w sposób jednoznaczny dowodzi, iż D. J. kierując samochodem po drodze publicznej w miejscowości M., znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,35 promila i 1,61 promila alkoholu we krwi) będąc już wcześniej prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W., sygn. akt IV K 452/01 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu określonego w art. 178a § 4 k.k.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., którego dopuścił się oskarżony, sankcjonuje prowadzenie w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Istota tego czynu polega na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego, określony w art. 115 § 16 k.k. zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Fakt kierowania samochodem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości zdecydował o wypełnieniu przez oskarżonego znamion czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., zaś fakt kierowania samochodem w takim stanie będąc już prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości o wypełnieniu § 4 tegoż artykułu. D. J. został bowiem skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w W. z dnia 08 kwietnia 2002 roku sygn. akt IV K 452/01 za czyny z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. polegający na tym, iż znajdując się w stanie nietrzeźwości oskarżony spowodował wypadek drogowy- na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. D. J. karę tę odbył w okresie od dnia 15 maja 2009 roku do dnia 7 października 2011 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony.

Sąd z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminował art. 64 § 1 kk, bowiem podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 12 stycznia 2015 roku w sprawie sygn. akt III K 290/14.

Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wiedział, że pił alkohol w dużej ilości i jest pod jego wpływem. Wiedział nadto, iż był już uprzednio karany za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości.

Oceniając zachowanie oskarżonego nie sposób pominąć, iż kierując samochodem w tym stanie nietrzeźwości stanowił duże zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. W ocenie Sądu jazda oskarżonego samochodem po drogach publicznych, pod wpływem tak znacznej ilości alkoholu, co ograniczało jego zdolności psychomotoryczne tak istotne z punktu widzenia bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego, uzasadnia uznanie popełnionego przez oskarżonego czynu za społecznie szkodliwym w stopniu znacznym.

Oдноśnie wymiaru kary Sąd zważył, co następuje.

Wymierzając oskarżonemu karę i środki karne za przypisany mu czyn, Sąd kierował się zasadami wymiaru kary kształtującymi system sądowego wymiaru kary, a mianowicie zasadą swobodnego uznania sędziowskiego w granicach przewidzianych w ustawie, zasadą winy, zasadą nakazującą uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu, oraz mając na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć względem oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył fakt przyznania się oskarżonego do zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu okolicznością łagodzącą nie jest fakt, iż oskarżony w takim stanie upojenia alkoholem wsiadł za kierownicę samochodu by doładować telefon by skontaktować się z konkubiną, którą poszukiwał od dłuższego czasu. Istniały bowiem inne możliwości by umożliwić sobie kontakt z konkubiną. Sąd stoi na stanowisku, iż nie była to sytuacja ostateczna, wyjątkowa i istniało szereg innych rozwiązań niż wsiadanie w stanie nietrzeźwości do samochodu.

Sąd natomiast dopatrywał się szeregu okoliczności obciążających, które musiał wziąć pod uwagę wymierzając karę.

Okolicznością obciążającą oskarżonego jest przede wszystkim uprzednia karalność oskarżonego. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w W. sygn. akt IV K 452/01 D. J. został skazany za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. Wyrok w w/w sprawie uprawomocnił się dnia 24 czerwca 2002 roku. Te okoliczności dają Sądowi przekonanie, że oskarżony nie wyciągnął wniosków z poprzednich doświadczeń. Mimo skazania go za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i odbyciu w zakładzie karnym kary bezwzględnej pozbawienia wolności nadal nie przestrzega on przepisów. Trzeba podkreślić, iż na skutek wypadku drogowego, który spowodował oskarżony prowadząc samochód w stanie nietrzeźwości, śmierć poniosła jedna osoba a druga doznała obrażeń ciała. Okoliczności te nie powstrzymały oskarżonego od ponownego kierowania pojazdem pod wpływem alkoholu. Okoliczności te działają bardzo obciążająco na wymiar kary oraz środków karnych. Sąd wziął także pod uwagę stan nietrzeźwości oskarżonego, który w sposób znaczny przekroczył granicę wskazaną w art. 115 § 16 k.k. Okolicznością obciążającą jest także fakt, iż kierował on samochodem po trasie (...), która jest trasą o natężonym ruchu. Nadto zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu zasługuje na dezaprobatę. Oskarżony swoim zachowaniem zmierzał do zatuszowania, iż prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości.

Wymiar kary winien także uwzględniać potrzeby prewencji ogólnej. Fakt poruszania się nietrzeźwych kierowców jest plagą polskich dróg. Zatem tego typu zachowania powinny być surowo karane, by znalazły oddźwięk w społeczeństwie.

Mając to na uwadze Sąd uznał oskarżonego D. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przy czym czyn ten zakwalifikował z art. 178a § 4 k.k. i na tej podstawie skazał oskarżonego na karę jednego roku pozbawienia wolności. Sąd uznał, iż jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego i będzie w stanie odnieść swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego, a także uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i spełni swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ze względu na prewencję ogólną.

W myśl art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 roku były względniejsze dla oskarżonego z uwagi na to, iż przewidywały orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych od 1 roku do 10 lat podczas gdy obecne przepisy w przypadku skazania z art. 178a § 4 k.k. przewidują dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. W odniesieniu również do świadczenia pieniężnego przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu przez oskarżonego były względniejsze z uwagi na to, iż określały jedynie maksymalną kwotę nawiązki jaką musi uiścić oskarżony na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w przypadku skazania z art. 178a kk jako sześćdziesiąt tysięcy złotych, podczas gdy obecne przepisy w przypadku skazania z art. 178s § 4 k.k. wskazują minimalną kwotę nawiązki jako dziesięć tysięcy.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę, zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k.k. zastosował wobec niego przepisy obowiązujące w okresie popełnienia przez niego przestępstwa to jest w dniu 27 stycznia 2015 roku albowiem były one względniejsze dla oskarżonego.

Sąd na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. Sąd biorąc pod uwagę całokształt okoliczności uznał, że wyłączenie oskarżonego jako kierowcy na 10 lat, będzie okresem wystarczającym i odpowiednim do stopnia winy i okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu. W ocenie Sądu oskarżony swoją postawą dał podstawy do tego, aby przyjąć, że orzeczenie mniejszego wymiaru tego środka karnego, nie spowoduje żadnej refleksji oskarżonego odnośnie kierowania pojazdami w stanie nietrzeźwości. Ponowne skazanie za jazdę pojazdem w stanie nietrzeźwości skutkować zatem musiało kolejnym orzeczeniem o wyeliminowaniu go z grona uczestników ruchu drogowego i to na okres 10 lat.

Sąd skorzystał z przewidzianej przez prawodawcę w art. 49 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 18 maja 2015 roku- obecnie instytucja ta jest unormowana w art. 43a § 2 kk) możliwości nałożenia na oskarżonego świadczenia pieniężnego uznając, iż związana z tym dolegliwość wpłynie pozytywnie na kształtowanie jego świadomości prawnej. W związku z tym Sąd na podstawie art. 49 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 złotych.

Mając na uwadze sytuację rodzinną oskarżonego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od zapłaty kosztów sądowych, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa.